

De val

Catherine Ryan Howard bij Boekerij:

Je liet mij leven
56 dagen

Catherine Ryan Howard

DE VAL

Om een moordenaar te vangen moet
ze eerst slachtoffer worden

Vertaald door Mylène Delfos en David Orthel

ISBN 978-90-492-0647-5
ISBN 978-94-023-2611-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Trap*
Vertaling: Mylène Delfos en David Orthel
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © ArcAngel
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 Catherine Ryan Howard
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

DE VAL

Het was druk geweest in de stad. Ze was flink wezen stappen, was de club uit gerold en had gezien dat er nergens een taxi te bekennen was. Had wel een uur geprobeerd er met de ene hand een aan te houden terwijl ze er met haar andere hand een probeerde te bestellen via de app, had het opgegeven en zich naar binnen gevochten in een propvolle nachtbus die niet ver genoeg doorreed in min of meer de goede richting. Ze was van plan geweest bij het eindpunt iemand te bellen, zich te verontschuldigen voor het wakker bellen en te vragen haar op te pikken, maar tegen de tijd dat ze er aankwam – in een of ander slaperig gat, waar overdag niets gebeurde en waar je 's nachts een kanon kon afschieten – was haar telefoon leeg. Ze was de laatste passagier en de bus was al weggereden voor ze op het idee kwam de bestuurder te vragen of ze dan zijn telefoon even mocht gebruiken. Het was vier uur in de ochtend en het begon te miezeren, dus ging ze lopend op weg. Wat moest ze anders?

Dat houdt ze zichzelf voor terwijl ze het dorp uit loopt en het donker in; het donker dat de straatverlichting een eindje terug nog had verdreven.

Overall om haar heen lijkt de nacht te brommen van afkeuring.

Dom wicht. Dit is nou precies waar je moeder je altijd voor waarschuwde. Kun je nou niet eens een keer zelf verantwoordelijkheid nemen?

Een ex-vriendje had haar een keer verteld dat de wandeling naar huis zijn favoriete onderdeel was van een avondje uit, zoals

hij alleen met zijn gedachten door verlaten straten liep, het plezier van de avond nog warm in zijn borst. Hij hoefde niet in spanning op een taxi te wachten. Hij hoefde niet met de sleutels in zijn handen geklemd naar de voordeur te lopen, klaar om iemand ermee te lijf te gaan, buiten gevecht te stellen. Hij had nooit een ‘duimpje omhoog’-emoji hoeven te appen voor hij ging slapen, zodat de anderen óók konden gaan slapen.

Het deel van de nacht waar hij zo van hield was het deel dat zij moest zien te overleven.

Toen ze hem dat vertelde, trok hij haar tegen zich aan, kuste haar en fluisterde: ‘Wat naar voor je dat je denkt dat dat je wereld is’, op zo’n paternalistisch toontje dat ze een ogenblik lang overwoog zijn scrotum met haar sleutels te bewerken.

Het miezeren gaat over in gestaag regenen. Er komt een eind aan het trottoir en ze wankelt op haar hoge hakken verder over het kapotte asfalt. De bal van haar voeten brandt en het enkelbandje van haar rechterschoen schuurt haar huid kapot.

Een tijdlang is er nog wat waterig maanlicht dat dingen uitnodigt vorm te krijgen en uit de nacht tevoorschijn te komen – een telefoonpaal, een heg, een gat in de weg –, maar dan verdwijnt de weg na een bocht in een tunnel van overhangende bomen en wordt de duisternis massief. Voorbij de zoom van haar jurk kan ze haar eigen benen niet eens meer zien. Haar lichaam verdwijnt letterlijk in de nacht.

En dan, door de bulderende regen...

Een mechanisch gejack.

Dat luider wordt.

Auto, denkt ze, en ze draait zich om, om op hetzelfde moment verblind te worden door een paar felle koplampen. Twee lichtende bollen zweven nog in haar blikveld terwijl de auto met een ruk

naast haar stopt. Zilverkleurig, een of andere sedan. Zij blijft ook staan. Het linkerportieraam gaat met een gelijkmatige, elektronische beweging omlaag en een stem zegt: ‘Alles oké?’

Ze buigt haar hoofd naar voren om in de auto te kunnen kijken.

Op de bestuurdersstoel, in de blauwe gloed van het dashboard, ziet ze een paar benen in een spijkerbroek.

‘Eh... jawel.’ Ze bukt zich nog verder zodat ze door het open raam kan kijken terwijl de bestuurder net het plafondblampje aanknipt. Hij is in de dertig, heeft kort rood haar en een roze, vlekkelig gezicht. Zijn t-shirt zit binnenstebuiten. Ze ziet de naden en, in zijn nek, het labeltje. In de beenruimte bij de linkerstoel ligt allerlei rommel: hamburgerverpakkingen, een krant, één losse, bemodderde wandelschoen. Achterin is een kinderzitje bevestigd met een kleine groene knuffel erin. ‘Ik had de nachtbus tot het dorp en wilde iemand bellen om me op –’

‘Sorry.’ De man tikt met zijn wijsvinger achter zijn linkeroor. De beweging doet haar denken aan de manier waarop wijlen haar moeder parfum opdeed; ze leek bang te zijn dat het te duur was om zomaar op te sprayen. ‘Ik hoor niet zo goed.’

‘Ik zat in de nachtbus,’ zegt ze, luider nu.

Hij buigt zich fronsend naar haar toe. ‘Wat zeg je?’

Het raam aan haar kant is niet helemaal open. Een kleine drie centimeter van het glas steekt uit. Dat voelt ze als ze haar hand op de deur legt en haar hoofd en schouders naar binnen steekt, zodat de herrie van de regen naar de achtergrond gedwongen wordt, zodat de misselijkmakend zoete dennengeur van de luchtverfrisser haar neus binnendringt en zodat – beseft ze – haar zwaartepunt naar binnen is verschoven.

Als hij opeens weg zou rijden, zou hij haar meenemen.

‘Ik had de nachtbus tot het dorp,’ zegt ze. ‘Ik wilde iemand bel-

len om me op te halen, maar mijn telefoon was leeg.’ Ze haalt hem uit haar zak en laat hem een dood, zwart spiegeltje zien.

‘Ach shit,’ zegt hij. ‘Had ik de mijne nou maar meegenomen. Hoewel, misschien...’ Hij graait om zich heen, kijkt in de vakken van het rechterportier, in de bekerhouders tussen de voorstoelen, in het dashboardvak. Er lijkt van alles in de auto te liggen, maar niet wat hij zoekt. ‘Ik dacht dat ik hier misschien nog een lader had, maar nee. Sorry.’

‘Geeft niet,’ zegt ze automatisch.

‘Tja. Ik ga nu naar Circle κ, die zijn vierentwintig uur per dag open en achterin hebben ze een hoekje waar je kunt zitten. Misschien kun je daar een lader van iemand lenen. Of misschien mag je hun telefoon gebruiken. Beter dat je daar wacht, toch?’

‘Ja.’ Ze doet een stap naar achteren, terug naar buiten, en kijkt de weg af, het duister in. ‘Is dat nog ver?’

‘Vijf minuten.’ Hij reikt al naar de greep om de deur open te maken en ze doet een stap naar achteren voor de openzwaaiende deur. ‘Stap in.’

Op de een of andere manier is het laatste moment waarop ze had kunnen besluiten hier niet op in te gaan voorbij. Want als ze nu de deur weer dichtslaat en zegt: ‘Dank u, ik loop toch liever’, klinkt dat als: ‘Bedankt voor uw hulpvaardigheid, maar ik denk dat u een monster zou kunnen zijn. Laat me alstublieft met rust.’

Als hij wél een monster is, hoeft hij verder niet meer te doen alsof. Op deze weg en op deze schoenen zal ze nooit hard genoeg weg kunnen lopen – en waar moet ze heen?

En als hij géén monster is, tja, dan...

Dan is het volkomen veilig om in te stappen.

Ze stapt in.

Ze trekt het portier dicht. *Bam*. Het plafondlicht gaat uit. Alleen de griezelige gloed van het dashboard en wat er aan licht van de koplampen naar binnen doordringt blijft over. Haar raam gaat weer omhoog. En dan, terwijl de motor gromt en hij wegrijdt, hoort ze nóg iets.

Klik.

De centrale deurvergrendeling.

‘Nou,’ begint hij. ‘Heb je tenminste een leuke avond gehad?’

Dan klinkt het piepen van de gordelsensor. Ze tast in het donker naast zich, eerst naar de riem en dan naar de gesp. Ze zijn een beetje plakkerig, allebei.

‘O, ging wel,’ zegt ze. ‘Als ik had geweten hoe moeilijk het zou worden om weer thuis te komen, was ik daar liever gebleven. En u?’

Waarom rijd jij om vier uur ’s ochtends nog rond?

‘Ik lag te slapen en kreeg een por in mijn ribben,’ zegt hij. ‘Ik moet Rennies halen. Mijn vrouw verwacht onze eerste en ze kan niets eten zonder last van haar maag te krijgen. Heb jij kinderen?’

‘Goddank niet,’ zegt ze, waarna ze beseft dat het niet aan haar is om af te keuren wat deze man en zijn vrouw hebben gedaan.

Hij schiet in de lach. ‘Nou ja, je hebt nog tijd genoeg.’

Voor hen schiet de weg onder de wielen door. De ruitenwissers slaan woest heen en weer over de voorruit, heen en weer, heen en weer. Nergens is een lichtje te bekennen.

Ze passeren geen andere auto’s.

Hij vraagt haar waar ze woont, ze geeft hem de naam van de omgeving en opzettelijk geen verdere details.

Een snelle blik opzij. ‘Woon je op jezelf, of...?’

Ze wil zeggen van niet en het daarbij laten, maar dat zou een onvriendelijke, wantrouwende, argwanende indruk maken, maar

als ze zegt dat ze samenwoont met haar vriendje, zegt ze in wezen dat ze ook echt een vriendje hééft, en dat zou bits kunnen overkomen, alsof hij zich geen illusies moet maken, en dat zou hem ervan beschuldigen dát hij inderdaad illusies heeft, en als ze hem beledigt kan hij boos worden, die man die ze niet kent en die de afgesloten auto bestuurt waar ze nu in zit. Maar als ze ja zegt, betekent dat dat er niemand zit te wachten op de jonge vrouw met de lege telefoon die hij net van een landweggetje heeft opgepikt, dat niemand zich afvraagt waar ze is gebleven, en dat het uren of zelfs dagen kan duren voor iemand zich realiseert...

‘Ik woon samen met mijn zus,’ liegt ze.

‘En die komt je ophalen?’

‘Als ik haar kan bereiken, ja.’

‘Klottedingen, die telefoons. Altijd leeg als je ze nodig hebt.’

En dan heeft hij de zijne niet eens bij zich.

Zou je dat wel doen, met een zwangere vrouw thuis?

Zou kunnen, geeft ze toe, als je alleen even snel naar de winkel moet.

‘Volgens mij kennen we elkaar,’ zegt hij, en hij kijkt net iets langer naar haar dan ze prettig vindt – op deze weg, met deze snelheid en in deze natte omstandigheden. ‘Hebben we elkaar al eens eerder gezien?’

‘Ik geloof van niet.’ Ze is er zeker van dat ze deze man nog nooit eerder heeft gezien.

‘Waar werk je?’

Ze zegt dat ze voor een buitenlandse bank werkt in een bedrijgebouw in de buurt van de luchthaven, en hij doet ‘Hm-hm’.

Er valt een stilte. Twintig, dertig seconden. Ze verbreekt de stilte en vraagt: ‘Is het nog ver?’ Want daar voor hen uit in het donker is alleen maar méér donker.

Nog steeds geen andere auto's. Nog steeds geen licht.

'Nee.' Hij schakelt met meer kracht dan tot nu toe en ze voelt zijn warme vingers tegen de koude, vochtige huid van haar blote knie. De aanraking is precies op de grens tussen een toevallig schampen en een opzettelijk strelen. Hij kijkt strak voor zich uit. 'We zijn er zo.'

'Fijn,' zegt ze afwezig.

Ze weet niet wat ze moet doen. Als het per ongeluk was, zou hij dan geen sorry zeggen? Of zegt hij geen sorry omdat er niets is om sorry voor te zeggen, omdat hij niet eens heeft beseft wat hij deed, omdat hij het niet deed?

Het is heviger gaan regenen. Het klettert luid op het dak.

'Wat een pestweer,' zegt hij. 'En je bent er ook niet echt op gekleed, hè?'

Dan draait hij zich naar haar toe en neemt haar openlijk in zich op; er kan geen enkel misverstand over bestaan. Zijn blik kruipt over haar schoot en streelt het dunne katoen van haar jurk dat nat aan haar dijen plakt.

Het is alsof een slang slinks over haar huid glijdt, glibberig en kil.

Ze legt haar handen op haar knieën in een poging zich te bedekken en wacht tot zijn blik weer op de weg is gericht, terwijl een kille angst haar maag doet omdraaien.

Maar het is ook zo, ze is ook niet gekleed op dit weer. Het is de constatering van een feit.

Jezus christus, je kunt vandaag de dag ook níets meer zeggen, hè?

'Tja, nou,' zegt ze, met een flauw glimlachje waarvan ze hoopt dat het hem aanmoedigt noch tegen haar in het harnas jaagt, 'ik had gehoopt een taxi te kunnen nemen.'

'Ze moeten nodig eens iets doen aan het tekort aan taxi's.'

‘Ja, de –’

‘Helemaal als je die vermiste vrouwen in aanmerking neemt.’ Hij werpt haar een blik toe. ‘Hoeveel zijn het er nu? Drie? Vier?’

De temperatuur van haar kille ongemak is nog een paar graden gedaald tot een ijzige, misselijkmakende angst.

Maar als er nou een vrouw achter het stuur had gezeten? Dan zou ze zo helemaal niet denken. Dan zaten ze gewoon wat te praten. Dan hadden ze het gewoon over dingen gehad waar iedereen het over heeft. Wat er op het nieuws is en zo.

Hij wijst naar de rommel rond haar voeten. ‘Heb je het laatste nieuws niet gelezen?’ vraagt hij. ‘Staat op de voorpagina.’

Het lijkt de veiligste optie te zijn om naar de opgevouwen krant te reiken. Ze pakt hem op en vouwt hem gehoorzaam open. Op de voorpagina staat een schreeuwende kop: VERMISTE VROUWEN: ZOEKTOCHT WICKLOW MOUNTAINS VOORTGEZET. Er staan twee foto’s onder: een grote met mensen in witte overalls die in een ruig landschap staan en een kleinere van een jonge, glimlachende brunette met een hondje in haar armen.

Iedereen die het nieuws volgt kent haar inmiddels. Althans, niet de vrouw zelf, maar deze foto van haar.

‘Dat is hier vlakbij, weet je,’ zegt hij. Hij wijst met zijn kin naar de weg voor hen. ‘Als je nog een kwartiertje doorrijdt, de heuvels in, kun je daar de lichtbakken zien staan.’ Er valt een korte stilte. ‘Zo doen ze dat altijd. Toch? Zoektochten houden. Iedereen hartstikke opgewonden en ze vinden nooit wat. Het punt is: de mensen weten gewoon niet hoeveel ruimte we hier hebben. Mijn ouweheer had het daar ook altijd over met die eerste verdwijningen. In de jaren negentig. Er was altijd wel een journalist of iemand van de familie die zei: “O, die ligt in de Wicklow Mountains. Daar moeten we zoeken.” Ze dachten gewoon: als je overal zoekt, vind

je ze vanzelf. Maar je kúnt niet overal zoeken. Niet hier. Het is gewoon veel te groot.’ Weer een stilte, nu iets langer. ‘Dus waarschijnlijk zijn ze wel hier, maar denk maar niet dat we ze gaan vinden.’

Ze voelt nu een stekende pijn in haar borst. In een poging die te verlichten dwingt ze de lucht haar longen binnen, maar ze heeft het gevoel dat ze de zuurstof niet door haar keel krijgt.

‘Weet je,’ zegt hij, en hij draait zich weer naar haar toe, ‘je lijkt wel wat op een van hen.’

Ze laat de krant vallen.

Ze denkt aan het geluid toen ze het portier dichtsloeg. Dat dat portier zo kort geleden nog redding betekende, een poort was naar warmte, naar droogte, naar licht en vervoer, naar andere mensen, klaar om haar te redden uit de afgrond van deze eindeloze nacht.

Maar stel nou dat alle dreigingen die in het donker waren samengebald samen met haar waren ingestapt?

Stel dat ze hier met al die dreigingen ingesloten zat?

Met hém?

‘Is het nog ver?’ vraagt ze weer.

Hij geeft geen antwoord.

Het was een vergissing, ziet ze nu. Ze is dom geweest, een vat vol slechte ideeën. Ze is hier niet voor gemaakt.

Met haar blik strak op de weg laat ze haar linkerhand naast haar dij zakken en begint ze het portier te verkennen met haar vingertoppen. Nergens voelt ze een knopje waarmee ze het slot weer open kan doen. En dan nog: als het haar lukt de deur open te maken, wat dan? Ze heeft haar gordel om en als ze die losmaakt gaat er een alarm en is hij gewaarschuwd. Ze heeft een schoudertasje omhangen. Daar zit een riem aan. Ze zou het tasje af kunnen doen

en de band om zijn nek kunnen slaan, maar het is maar een goedkoop dingetje. De riem zou makkelijk kunnen knappen, en zelfs al gebeurde dat niet, wat schiet ze ermee op? Als ze hem zou willen kelen, zou ze eigenlijk achter hem moeten zitten, maar zodra ze daar aanstalten toe maakt, is er geen tijd om naar achteren te klimmen. En hij zit achter het stuur. Als ze iets doet, krijgen ze een ongeluk. Ze ziet zijn gezicht vlak boven het hare, zijn huid nog roder dan eerst, zijn trekken gespannen, terwijl hij haar met een ruwe hand om haar hals tegen zich aan trekt en met de andere in haar broekje tast en zich gereedmaakt het vuur van zijn lijf in haar tere diepten te stoten, en ze denkt dat ze dan misschien toch liever omkomt in een auto-ongeluk. Ze zou opeens een ruk aan het stuur kunnen geven, zodat ze van de weg raken, of aan de handrem trekken. Dan blokkeren de wielen en slippen ze, denkt ze.

Maar als dat nou niet nodig is?

Stel dat ze overdrijft? Wat heeft hij nou precies gedaán?

Stel dat ze de auto laat verongelukken en hij een gewone man blijkt – en geen monster?

Maar stel nou dat hij alleen maar wil dat ze dat denkt, zodat ze niets doet tot het te laat is om überhaupt nog iets te doen?

‘Mijn zus zit zich vast op te vreten,’ weet ze uit te brengen. De woorden voelen droog en stoffig op haar tong. Zelfs in haar eigen oren klinken ze slap en huichelachtig.

‘Zo laat nog?’ Uit een ooghoek ziet ze hem zijn schouders ophalen. ‘Kom nou. Die is waarschijnlijk van de wereld.’

Van de wereld.

De auto is een luchtsluis waarin de druk is weggevallen doordat het luik door die woorden de ruimte in is geblazen. Alle lucht is verdwenen. De pijn in haar borst vlamt op, ontsteekt, en nu voelt iedere poging tot ademen als een schroeiende vlam. Haar borst

beweegt niet meer, zet niet meer uit en het voelt alsof hij steeds kleiner wordt, gebald als een vuist, haar keel wordt dichtgesnoerd en ze...

Lichten.

Recht vooruit. Tientallen.

Zo dichtbij dat ze denkt dat het wel een fata morgana moet zijn.

De koplampen hebben zo'n groot gat in de nacht geprikt dat er wel een heel benzinstation doorheen kan. Het is de beloofde Circle K. Ze ziet het tankstation, badend in het licht. Ze herkent de gekleurde overkapping, het bekende logo, verlicht door een schijnwerper. Een stralend vierkant van witte tl-buizen: de winkel. Tegen de glazen façade staan bundels turfbriketten opgestapeld, er hangen handgeschreven bordes met speciale aanbiedingen erop. Er zijn zelfs nog meer mensen: een man leunt tegen een Jeep die bij een van de pompen staat en er komt net een vrouw door de schuifdeuren van de winkel naar buiten. Ze laat haar autosleutels om haar vinger draaien.

De man parkeert voor de deur van de winkel, waar het zo licht is dat het wel dag lijkt. Nadat ze haar gordel heeft losgemaakt, vindt ze moeiteloos de greep waarmee het portier opengaat, maar die werkt niet.

Het portier blijft dicht.

'O, sorry,' zegt hij. 'Momentje.'

Klik.

Ze trekt nog eens aan de deurgreep en nu gaat het portier wel gewoon open.

Een vloedgolf van opluchting laat alle adrenaline vanbinnen verdampen, waardoor ze meteen weer voelt hoe koud en klam ze is. Er wringt iets in haar buik en haar mond wordt gevuld met een zure, bijtende smaak die ze niet weg lijkt te kunnen slikken. Ze

beseft dat ze moet overgeven. Ze duwt de deur verder open en stapt uit, wankelend op onvaste benen.

Op de hoek van de winkel hangt een bordje TOILETTEN met een pijl die toiletbezoekers de hoek om wijst.

‘Ik moet even...’ Ze wijst naar het bordje bij wijze van verklaring. ‘Bedankt... bedankt voor de lift.’

Als hij al iets terugzegt, dan hoort ze het niet meer.

Het toilet wordt slechts verlicht door een flikkerend tl-armatuur. Een nachtvlinder is erin gevangen geraakt; hij klappert panisch met zijn vleugels tegen de geribbelde plastic kast. Er zijn twee toiletten, twee wastafels en geen ramen. De lucht is warm en bedompt en het stinkt. Op de vloer liggen plassen water en rond de wastafels hangen slingers nat toiletpapier.

Ze schiet het dichtstbijzijnde toilet in, waarbij de deur tegen het tussenwandje klapt, en buigt over de pot.

Haar maag en slokdarm trekken samen, maar er komt niks uit, alleen wat spuug. Tranen lopen door haar make-up, waardoor haar ogen gaan prikken en nog meer traanvocht produceren. Brandend zuur stijgt op door haar slokdarm naar haar borst, voortgejaagd door een verpletterende teleurstelling.

Want hij wás een gewone man en geen monster.

En dus is hij niet de man die ze zo wanhopig probeert te vinden.

Zo zijn er veel nachten geweest. Ze zet haar telefoon uit, loopt doelloos over de landweggetjes in uitgaansklaren en doet alsof het haar niet is gelukt op tijd thuis te komen, in de hoop dat een monster haar komt oppikken.

Hét monster.

Het monster dat haar zus heeft meegenomen.

En nog een hoop andere vrouwen.

Ze komt weer overeen en loopt naar de houder met papieren handdoekjes. Ze trekt en rukt en sleurt tot ze alle handdoekjes eruit heeft gekregen, een stapeltje dat net groot genoeg is om het geluid te dempen wanneer ze het tegen haar mond drukt en het uitschreeuwt.

De mislukking van vannacht voelt anders dan anders. Een ogenblik lang wist ze zeker dat haar zoektocht ten einde was.

Een barmhartige samaritaan die toevallig bij nacht en ontij rondreed op een verlaten weg, op pad gestuurd door zijn zwangere vrouw. Zonder telefoon, heel handig, en met een geruststellend kinderzitje achterin. Hij had het over de vermiste vrouwen gehad.

En er is nog een andere, belangrijkere reden om teleurgesteld te zijn. Toen ze het gevoel had dat ze hem had gevonden, voelde ze ook angst. Ze raakte in paniek. Ze begon haar ontsnapping te plannen.

Dus als ze hem wél vindt, op een nacht – tja...

Nu kan ze er niet eens meer op vertrouwen dat ze haar plan ook daadwerkelijk uitvoert.

Hij had zelfs gezegd dat haar zus van de wereld was – wat ze is. Vermist, vermoedelijk dood, zoals wordt aangenomen door iedereen wiens werk het is haar terug te vinden. De Garda, de enigen die over de nodige middelen beschikken. De media, die onder de vermiste vrouwen hun lievelingetje hebben, wat altijd een ander is geweest. Of zomaar iemand die destijds samen met Chris en met haar heeft gebeden en gehoopt, maar die het heeft opgegeven, is doorgedaan met zijn eigen leven.

En zulke mensen waren er hoe dan ook niet veel, gegeven de omstandigheden.

Meestal is het onmogelijk te zeggen wat erger is: het verdriet, het geduldig wachten aan de zijlijn op een of andere vorm van bevestiging, of de marteling die gewoon nooit aflat.

Waar is ze? Wat is er met haar gebeurd? Zullen we dat ooit weten?

Is het zelfs maar mogelijk dat dit níét mijn schuld is?

Haar enige zekerheid is het antwoord op die laatste vraag.

Af en toe vangt ze per ongeluk iets op van tv, als iemand het moment beschrijft waarop mensen hoorden dat een dierbare onverwacht en gewelddadig aan zijn of haar eind was gekomen. De klop op de deur. Het overgaan van een telefoon in het holst van de nacht. Een bezoekje om te kijken hoe het met iemand gaat, dat resulteert in een gruwelijke vondst, een tafereel dat ze de rest van hun leven voor zich zullen zien.

Dan voelt ze vooral afgunst.

Ze móét weten wat er met haar zus is gebeurd, tegen elke prijs. En het lijkt alleen maar idioot om te rouwen voor ze klaar is met zoeken.

Het is veel te vroeg om op te geven.

Toch?

In de gebarsten spiegel boven een van de wastafels ziet ze een versplinterde versie van zichzelf. Ze bekijkt haar spiegelbeeld terwijl ze haar telefoon weer aanzet en er een taxi mee bestelt. Dat is zo gebeurd, al zal het wel even duren voor hij helemaal hierheen is gereden.

De spiegel die boven de andere wastafel zou moeten hangen ontbreekt en heeft een spookachtige rechthoek van verbleekte verf achtergelaten.

Wakker schrikken

Toen Lucy haar ogen opendeed, genoot ze één glorieuze hartslag lang van het moment dat ze zich niets herinnerde, het moment dat ze puur en alleen bestond, voordat de vragen weer binnen kwamen denderen.

Wat is er met Nicki gebeurd? Waar is mijn zus? Wordt zij nu ook ergens wakker, vanochtend, of is ze nooit meer wakker geworden sinds ik haar voor het laatst zag?

Voor de vierhonderdveertigste dag op rij kreeg ze geen antwoorden.

Er was wel blauwe lucht. En dikke, droge warmte. En toen ze bewoog was er een hevige pijscheut in haar nek.

‘Alles goed, daarbinnen?’ vroeg een gedempte stem.

Een man die ze niet herkende stond fronsend over haar heen gebogen. Toen ze niet reageerde op zijn vraag, klopte hij met zijn knokkels op het glas tussen hen in.

Voor de tweede keer, besepte ze nu.

Bij de eerste keer was ze wakker geworden.

De laatste talmende tentakels van slaperige nevel trokken zich terug en uiteindelijk slaagde Lucy erin alles weer op een rijtje te krijgen: ze was in haar auto in slaap gevallen. Ze stond voor de plaatselijke SuperValu. De man die naast haar auto stond droeg een fluorescerend hesje over een T-shirt met SECURITY op de borst. Te oordelen naar de verblindende zon, het aantal karretjes duwendende mensen in haar blikveld en het brakke gevoel vanbinnen, stond ze hier al veel langer dan ze van plan was geweest.

‘Ja,’ zei ze. Ze deed het raam open en zei nog eens: ‘Ja. Alles goed. Het was alleen... een lange rit, u begrijpt wel.’ Ze glimlachte. Hij niet. ‘Ik was bang dat ik achter het stuur in slaap ging vallen, dus ben ik even gestopt voor een powernap.’

‘U stond hier al toen ik aankwam,’ zei hij zakelijk. ‘Dat was twee uur geleden.’

‘Twee...?’ De klok op het dashboard was alleen te zien als de motor liep en ze wist niet meer waar ze haar telefoon had gelaten. ‘Hoe laat is het dan?’

‘Over negenen.’

Dat betekende dat ze hier drié uur had gestaan.

Haar huis was maar vijf minuten verderop, maar ze was zo laat – of zo vroeg – teruggekomen dat ze daar niet meteen naartoe wilde. Als Chris haar om vijf uur ’s ochtends hoorde thuiskomen, zou hij precies weten waar ze was geweest en wat ze daar had gedaan.

En ze had hem beloofd dat ze hiermee op zou houden.

Hem gezegd dát ze er al mee was opgehouden.

‘Shit zeg,’ zei ze. ‘Echt waar?’

De beveiliging keek haar volkomen onbewogen aan; uit zijn gebrek aan medeleven bleek dat hij haar niet herkende – wat ze helemaal niet erg vond. Lucy had altijd liever anonimiteit dan medelijden.

‘Ga een kop koffie halen,’ zei hij, met een ruk van zijn kin richting supermarkt, ‘en dan zou ik graag zien dat u weggaat.’

‘Zal ik doen. Dank u. Sorry.’

Maar Lucy was in de verste verte niet van plan naar binnen te gaan. Ze was al maanden niet bij de SuperValu binnen geweest, of überhaupt bij zaken in de buurt.

Ze meed andere mensen zoveel mogelijk.

De wereld was gewoon niet ontworpen voor mensen met open wonden, had ze ontdekt. De wereld was vol bevoorrechten en hun pietluttige probleempjes, hun stomme zelfingenomenheid en hun schaamteloze ondankbaarheid. Ze claxonnerden omdat het licht al een hele seconde op groen stond en de bestuurder voor hen dat niet had gezien. Ze wilden de bedrijfsleider spreken omdat het eten dat ze op een half uur rijden van hun huis hadden besteld niet dampend heet was aangekomen. Onophoudelijk gaven ze hun mening op alle mogelijke sociale media, niet gehinderd door enige kennis van zaken, en waren beledigd als iemand die wél wist hoe het zat het niet met ze eens was.

Sinds Nicki was verdwenen had Lucy het gevoel dat ze voortdurend een stille schreeuw moest wegslikken om te voorkomen dat die woest in haar keel tot uitbarsting zou komen.

Besef je verdomme niet hoeveel mázzel je hebt?

Wat zou ze niet geven voor een enkel ogenblik van rust, een ogenblik waarin Nicki niet verdwenen was, of zelfs maar een ogenblik waarin Lucy wist waar ze heen was gegaan (en hoe, en waarom), en hier had je al die mensen die alleen maar zulke ogenblikken hadden en ze verspilden. Ze wilde ze vastgrijpen en knijpen en laten beseffen hoe goed ze het hadden.

En dan wilde ze teruggaan in de tijd naar de Lucy zoals Lucy was voor Nicki verdween en hetzelfde doen met haar voorbije ik.

De beveiliging draaide zich om en liep weg.

‘Sorry,’ zei Lucy nog eens tegen zijn rug.

Ze draaide de binnenspiegel naar zich toe en zag een vrouw met slaapogen en een opgezet gezicht, van wie de doorgelopen mascara de wallen onder haar ogen vooral benadrukten. Haar haar was pluizig en haar ene wang was felrood doordat ze met haar gezicht tegen het raam had zitten slapen.

Zo kon ze niet naar huis. Dan kon ze net zo goed de voordeur binnenlopen met een knipperende neonreclame boven haar hoofd: LEUGENAAR.

In de supermarkt waren toiletten. En een pad met verzorgingsartikelen. Ze zou reinigingsdoekjes kunnen kopen, een tandenborstel en tandpasta, en iets om haar haar mee op te steken. Ze zou wat water in haar gezicht kunnen spatten en zichzelf eruit kunnen laten zien alsof ze goed geslapen had. Of überhaupt geslapen had. En dan zou ze op weg naar buiten een emmer koffie meepakken om op te drinken tot ze het gevoel kreeg dat ze inderdaad had geslapen.

Maar daar naar binnen gaan was wel het laatste wat ze wilde.

Het was verontrustend geweest, te ontdekken dat je af en toe een supermarkt binnen moest gaan – ook als je leven een gat ter grootte van een mens had opgelopen. Je moest eten, eetlust of geen eetlust. En wat er verder ook in je leven gebeurde, je had toilet-papier en vuilniszakken nodig.

Lucy had zich nooit gerealiseerd hoeveel triviale dingen het vergde om de volledige, absolute ineenstorting van een fatsoenlijk bestaan buiten de deur te houden.

Maar ze zorgde er wel voor dat ze haar boodschappen ver weg deed, 's avonds laat, om de stekende blikken zoveel mogelijk te mijden, evenals het eigenlijk niet zo zachte gefluister achter haar, de als bezorgdheid vermomde nieuwsgierigheid. Aan de andere kant was dit een kleine supermarkt en nog meer dan een buurtwinkel een centrale ontmoetingsplek. En hier stond ze dan, vlak na negen uur 's ochtends in de week dat de scholen weer begonnen; ze zou spitsroeden moeten lopen tussen de kletsende vrouwen in strakke sportkleding, net terug van het wegbrengen van de kids, met hun skinny flat whites.